

לא יהיה נקרא ומתרגם בציבור, משום כבודם של ישראל. אולם האמת אינה כן, כי אדרבה, טוב לקרוא מעשה זה, שהיה להם כפרה^א.

ה. קללות וברכות. היה מקום לומר, שפרשיות קללות וברכות לא יהיו נקראות ומתרגמות בציבור, שמא יבואו לעשות מיראת הקללות ומאהבת הברכות, ולא יעשו לשם שמים. ומכל מקום אין הדבר כן, ופרשיות אלו נקראות ומתרגמות בציבור. [ואפשר הטעם משום שאמרו לעולם יעשה אדם אף שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה].

ו. אזהרות ועונשים. היה מקום לומר שפרשיות של אזהרות ועונשים, לא יהיו נקראות ומתרגמות בציבור שלא יחלש דעת הציבור בשמיעת כל העונשים עד שיאמרו טוב ליהנות מן העולם הזה בכל רצוננו, הואיל וסופנו ליענש. ומכל מקום אין הדבר כן, ופרשיות אלו נקראות ומתרגמות בציבור. [ואפשר הטעם משום שעל ידי זה יראו יותר מלחטוא].

ז. מעשה אמנו ותמר. היה מקום לומר, שלא יקראו מעשה זה, מפני כבודו של דוד. ולכן הוצרכו לומר, שהוא נקרא ומתרגם בציבור.

ח. מעשה אבשלום. היה מקום לומר, שלא יקראו מעשה זה, מפני כבודו של דוד. ולכן הוצרכו לומר, שהוא נקרא ומתרגם בציבור.

ט. מעשה פילגש בגבעה. היה מקום לומר, שלא יקראו מעשה זה, מפני כבודו של בנימין. ולכן הוצרכו לומר, שהוא נקרא ומתרגם בציבור.

י. הודע את ירושלים ואת תועבותיה. היה מקום לומר שלא יפטירו בפרשת "בן אדם הודע את ירושלים את תועבותיה" (יחזקאל ט"ז ב'), שכן, עד שאדם בודק בתועבות ירושלים, יבדוק בתועבות עצמו, וכן דעת רבי אליעזר, שאין מפטירים בפרשה זו. אולם חכמים חולקים עליו, ואומרים, שפרשה זו נקראת ומתרגמת בציבור.

ומעשה באדם אחד, שהיה קורא למעלה מרבי אליעזר, "הודע את ירושלים את תועבותיה". אמר לו, עד שאתה בודק בתועבות ירושלים, צא ובדוק בתועבות אמך. בדקו אחריו, ומצאו בו שמץ פסול.

^א לכאורה הכוונה שהקריאה של המעשה מכפרת להם. ויל"ע במה היא מכפרת.